

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobců: **a) I. O.,** a **b) nezl. J. O.**, oba zast. Mgr. Davidem Strupkem, advokátem, se sídlem Jungmannova 31, Praha 1, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 10. 2009, č.j. X, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 31. 5. 2010, č. j. 43 Cad 292/2009 - 18,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností brojí žalobci (dále též „stěžovatelé“) proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 31. 5. 2010, č. j. 43 Cad 292/2009 – 18, (dále jen „napadený rozsudek“), jímž byla zamítnuta jejich žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 10. 2009, č. 666 214 7129.

Žalovaná uvedeným rozhodnutím rozhodla tak, že žalobkyni ad a) od 16. 2. 2008 zanikl nárok na vdovský důchod pro nesplnění podmínek § 50 odst. 2 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), a že jmenované od 16. 2. 2009 jeho výplata nenáležela. Dále rozhodla, že nárok nezletilého žalobce ad b) na sirotčí důchod od 16. 12. 2008 zanikl pro nesplnění podmínek § 52 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění (protože ke dni 5. 12. 2008 ukončil studium), a že jmenovanému od 16. 2. 2009 jeho výplata nenáležela.

V žalobě žalobci namítali, že nerozumí formulaci, podle níž žalobcům údajně nenáležela výplata důchodu od 16. 2. 2009, když byla oběma kolem uvedeného data naopak výplata důchodů obnovena, protož se žalobce ad b) zaregistroval jako uchazeč o zaměstnání a oba tak splňovali podmínky pro vyplácení důchodu. Dále namítali, že jsou nadále přesvědčeni, že jejich nárok na vdovský a sirotčí důchod nezanikl, resp. že z ustanovení tzv. jednoduchého práva sice takový zánik nároku vyplývá, avšak podle jejich názoru se jedná o ustanovení protiústavní a diskriminační. Žalobce ad b) pobýval v zařízení ústavní výchovy, kde se také připravoval na své budoucí zaměstnání. Když tuto přípravu na žádost matky ukončil, odpadla z tohoto titulu zákonná podmínka pro vyplácení vdovského důchodu žalobkyni ad a) - matce žalobce ad b), stejně jako žalobci ad b). Pro další vyplácení předmětných důchodů bylo třeba, aby se žalobce ad b), jako osoba po ukončení povinné školní docházky a mladší 18 let, přihlásil u úřadu práce jako uchazeč o zaměstnání. To však s ohledem na příslušná ustanovení zákona č. 109/2002 Sb., o výkonu ústavní výchovy nebo ochranné výchovy ve školských zařízeních a o preventivně výchovné péči ve školských zařízeních a o změně dalších zákonů (dále jen „zákon č. 109/2002 Sb.“) a vyhlášky č. 438/2006 Sb., kterou se upravují podrobnosti výkonu ústavní výchovy ve školských zařízeních (dále jen „vyhláška č. 438/2006 Sb.“) žalobce ad b) učinit nemohl, neb dítě v ústavní výchově se nemůže o zaměstnání ucházet a úřady práce proto evidenci takových osob jako uchazečů o zaměstnání odmítají. I oni se obrátili na úřad práce, ale byli odmítnuti. Zákonná úprava je zjevně taková, že výkon práce dítěte v ústavní výchově je zcela ojedinělým jevem. Podle názoru žalobců jejich diskriminace spočívá v tom, že je s nimi zacházeno odlišně než s rodinou, kde na nezletilé dítě ústavní výchova nařízena není. Žalobce ad b) v ústavní výchově, kdy nestuduje, nepracuje, se o práci – na rozdíl od dítěte v péči rodičů – nemůže ucházet. Žalobci navrhli, aby krajský soud řízení přerušil a ve smyslu čl. 95 odst. 2 Ústavy navrhl Ústavnímu soudu zrušení § 20 odst. 3 a 4 zákona o důchodovém pojištění, příp. aby podle vlastní úvahy zvolil jiný postup, kterým by odstranil překážky v ústavně konformní aplikaci jednoduchého práva, a aby rozhodnutí žalované zrušil a věc vrátil správnímu orgánu k dalšímu řízení.

O žalobě rozhodl krajský soud napadeným rozsudkem, jímž žalobu zamítl a žádnému z účastníků nepřiznal náhradu nákladů řízení. Krajský soud se s argumentací žalobců neztotožnil, a dospěl k závěru, že žalovaná rozhodla v souladu se zákonem. Žalobce ad b) v rámci ústavní výchovy studoval na středním odborném učilišti, toto studium na žádost matky - žalobkyně ad a) ukončil dnem 4. 12. 2008. Podle vyjádření žalované žalobkyně ad a) potvrzení o ukončení studia žalobce ad b), vystavené Integrovanou střední školou ve Slaném dne 15. 12. 2008, doručila žalované dne 5. 1. 2009. Protože podle potvrzení školy bylo studium nezletilého žalobce ad b) ukončeno ke dni 5. 12. 2008, a potvrzení bylo vyhotoveno dne 15. 12. 2008, zanikl podle žalované žalobci ad b) nárok na sirotčí důchod a žalobkyni ad a) nárok na vdovský důchod, a to od 16. 12. 2008. Žalovaná rozhodnutím ze dne 9. 2. 2009 odňala žalobkyni ad a) vdovský důchod a žabci ad b) sirotčí důchod, a to ve smyslu § 56 odst. 1 písm. a) zákona o důchodovém pojištění od nejbližší možné splátky (tj. od 16. 2. 2009), a současně vyčíslila přeplatek na důchodech za dobu od 16. 12. 2008 do 15. 2. 2009 ve výši 26 587 Kč a předepsala jej žalobkyni ad a) k úhradě s tím, že žalobcům byly důchody (vdovský a sirotčí) v uvedené době vypláceny, ačkoliv jim nenáležely. Předmětné rozhodnutí zrušil krajský soud pro nezákonnost rozsudky ze dne 17. 6. 2009 ve spojených věcech sp. zn. 42 Cad 77/2009 a 42 Cad 78/2009. V dalším řízení potom žalovaná vydala

napadené rozhodnutí, podle něhož od 16. 12. 2008 zanikl nárok na vdovský důchod žalobkyně ad a) pro nesplnění podmínek ustanovení § 50 odst. 2 písm. a) zákona o důchodovém pojištění a nárok na sirotčí důchod nezletilého žalobce ad b) pro nesplnění podmínek § 52 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění a výplata obou dávek od 16. 2. 2009 nenáležela. Žalovaná přeplatek nevyžadovala. Žalovaná pro potřeby řízení před krajským soudem dále uvedla, že na základě potvrzení Úřadu práce Praha-západ ze dne 16. 3. 2009, nově předloženého žalobkyní ad a), podle něhož byl nezletilý žalobce ad b) veden v evidenci úřadu práce jako uchazeč o zaměstnání, byl dalším rozhodnutím žalované ze dne 27. 4. 2009 žalobcům podle § 49 a § 52 zákona o důchodovém pojištění od 16. 3. 2009 vdovský a sirotčí důchod znovu přiznán. Krajský soud dále z obsahu spisu zjistil, že rozsudkem Okresního soudu Praha-západ ze dne 16. 1. 2009, který nabyl právní moci dne 6. 2. 2009 byla ústavní výchova žalobce ad b) zrušena a nad výchovou jmenovaného byl stanoven soudní dohled. Ten se potom dne 16. 3. 2009 zaevidoval na úřadu práce jako uchazeč o zaměstnání. Krajský soud ze správního spisu nezjistil, že by dětský domov činil žalobcům jakákoli příkoří se zaměstnáním nezletilého žalobce ad b), ve správním spisu postrádá jakýkoliv doklad o tom, že se žalobci neúspěšně obrátili na úřad práce se žádostí o zaevidování nezletilého žalobce ad b) jako uchazeče o zaměstnání, dokonce, že by byli odmítnuti, nebo že by využili možnosti bránit se stížností ve smyslu § 20 odst. 1 písm. i) zákona č. 109/2002 Sb. proti postupu úřadu práce u ředitele dětského domova. K námitce žalobců, že § 20 odst. 3 a 4 zákona o důchodovém pojištění jsou protiústavní, že se dítě v ústavní výchově nemůže účinně domáhat pracovněprávního vztahu, že se nemůže ucházet ani o zaměstnání a úřady práce evidenci takových osob odmítají, krajský soud uvedl, že tato tvrzení jsou nepodložená. Dále soud uvedl, že za situace kdy ústavní výchova žalobce ad b) byla pravomocně zrušena ke dni 6. 2. 2009, a jmenovaný se zaevidoval na úřadu práce až dne 16. 3. 2009, pak toto nesvědčí o jeho aktivním zájmu o zaměstnání. Závěrem krajský soud přisvědčil závěrům žalované, napadené rozhodnutí shledal jako vydané v souladu se zákonem a žalobu zamítl.

Kasační stížnost stěžovatelé podali s odkazem na důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Uvedli, že v žalobě činili nesporným, že napadené rozhodnutí je v souladu s tzv. jednoduchým právem, právní úpravu však považovali za neústavní, diskriminační, neboť žalobce ad b), který se v rozhodnou dobu nacházel v ústavní výchově, z tohoto důvodu nemohl po ukončení studia na učilišti splnit podmínku evidence uchazeče o zaměstnání. Krajský soud tuto konstrukci diskriminace obecně vzato neodmítl, dospěl však k závěru, že v daném konkrétním případě nedošlo k odlišnému zacházení, protože žalobce ad b) měl možnost se zaevidovat jako uchazeč o zaměstnání, přesněji řečeno, že v řízení pouze tvrdil opak, ale ten neprokázal. Rozsudek podle stěžovatelů neobstojí pro vady řízení, neb pokud krajský soud považoval otázku, zda lze dítě v ústavní výchově zaevidovat na úřadu práce jako uchazeče o zaměstnání za otázku skutkovou, u níž nese důkazní břemeno ten, kdo danou skutečnost tvrdí, pak mělo rozhodnutí předcházet poučení dle § 118a odst. 3 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. Stěžovatelé dále uvedli, že je k úvaze, zda nešlo o otázku právní, a zda krajský soud neměl říci, že na základě konkrétně vyjmenovaných ustanovení právního řádu je zde povinnost úřadu práce, nebo alespoň prostor k danému postupu. Pokud by ale krajský soud chtěl takový závěr vyslovit, musel by se nutně vypořádat s argumentací uvedenou v žalobě, což podle názoru stěžovatelů neučinil. Rozsudek proto navíc trpí nepřezkoumatelností. Stěžovatelé připomínají, že

v žalobě odkázali na § 20 odst. 1 zákona č. 109/2002 Sb. a na § 20 odst. 7 a 8 prováděcí vyhlášky č. 438/2006 Sb., z nichž dovozovali, že dítě v ústavní výchově nemá právo ucházet se o zaměstnání. Pokud nestuduje, je zařazeno do pracovně výchovné skupiny, která se zaměřuje na přípravu na výkon povolání a zaměstnání. Jakékoliv pracovní činnosti jsou závislé na vůli dětského domova, resp. tímto domovem organizované. Tomu odpovídá i výpověď žalobce ad b) o tom, že mu dětský domov přiděloval např. úklidové práce. Ucházet se o zaměstnání však dítě v dětském domově nemůže, neboť mu zákon takovéto právo nepřiznává. Nemůže např. plnit režim stanovený úřadem práce, dostavovat se na doporučená místa, apod. Krajským soudem zmíněnou jednodenní brigádu stěžovatelé označují za zkreslený údaj, neboť této brigády se žalobce ad b) zúčastnil v době vánoční propustky, když byl doma, a nejednalo se proto o pracovní příležitost organizovanou či umožněnou dětským domovem. Nepochybně tak podle stěžovatelů nelze dovozovat, že dítě v dětském domově se má evidovat na úřadu práce jako uchazeč o zaměstnání přesto, že nemá svobodu práci přijmout, nebo jen proto, aby získalo práci po dobu několikadenní propustky za účelem pobytu doma. S ohledem na uvedené stěžovatelé navrhují, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaná ve svém vyjádření ke kasační stížnosti vyslovila souhlas s napadeným rozsudkem krajského soudu.

Z obsahu spisu Nejvyšší správní soud, krom výše uvedeného, zjistil, že poté, co žalobce ad b) k žádosti žalobkyně ad a) ke dni 5. 12. 2009 ukončil docházku do odborného učiliště (v 1. ročníku oboru „truhlář“, z důvodu studijních obtíží), žalobkyně ad a) tuto skutečnost (jako rozhodnou pro trvání nároku na vyplácení obou důchodů) oznámila žalované (datováno razítky ČSSZ Křížová 25, Praha 5 - 12. 12. 2008 a 5. 1. 2009 – viz správní spis). Součástí tohoto oznámení je připsané vyjádření resp. žádost žalobkyně ad a) (na téže listině), v níž uvádí, že syn je v dětském ústavu, skončil studia a zatím neví, jestli zase nastoupí do školy, a proto žádá zastavit sirotčí a vdovský důchod, neb by nerada vracela peníze. O tom, že by se chtěl žalobce ad b) zaevidovat u úřadu práce jako uchazeč o zaměstnání, není v tomto vyjádření žádná zmínka, a stejně tak správní spis neobsahuje žádné jiné návazné vyjádření či záznam, z něhož by taková vůle žalobce ad b) vyplývala.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu v souladu s ustanovením § 109 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelé uplatnili ve své kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Po přezkoumání napadeného rozsudku krajského soudu Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatelé žalobou napadli rozhodnutí, u něhož výslovně činili nesporným, že je v souladu s tzv. jednoduchým právem, užitou právní úpravu však považovali za neústavní, diskriminační. V kasační stížnosti potom namítají nezákonnost napadeného rozsudku a vady řízení, jež sledují jimi uplatněné kasační důvody [§ 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.]. Stěžovatelé namítají, že krajský soud pochybil, když nevedl stěžovatele k prokázání jejich tvrzení, že chtěli zaevidovat nezletilého žalobce ad b) jako uchazeče o

zaměstnání a byli odmítnuti úřadem práce, a dále, že se krajský soud nevypořádal s argumentací uvedenou v žalobě, zda je na základě konkrétních ustanovení právního řádu povinnost úřadu práce zaevidovat jako uchazeče o zaměstnání dítě po skončení povinné školní docházky do 18. roku věku umístěné v ústavní výchově.

K tomu je třeba především uvést, že soudní přezkum správních rozhodnutí je vázán na předmět vždy konkrétního řízení před správním orgánem a s ním spojený postup při daném rozhodování. Předmětem soudního přezkoumání krajským soudem v nyní posuzované věci bylo rozhodnutí žalované, které v návaznosti na oznámení žalobkyně ad b) stanovilo, že žalobkyni ad a) od 16. 2. 2008 zanikl nárok na vdovský důchod pro nesplnění podmínek § 50 odst. 2 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), a že jmenované od 16. 2. 2009 jeho výplata nenáležela. Žalovaná dále rozhodla, že nárok nezletilého žalobce ad b) na sirotčí důchod od 16. 12. 2008 zanikl pro nesplnění podmínek § 52 odst. 1 zákona o důchodovém a že jmenovanému od 16. 2. 2009 jeho výplata nenáležela. Skutkovým důvodem pro toto rozhodnutí bylo, že žalobce ad b) na žádost jeho matky, žalobkyně ad a), ukončil (v průběhu 1. ročníku) ke dni 5. 12. 2008 přípravu na budoucí povolání (studium v učebním oboru „truhlář“), a tak přestal plnit podmínku (přestal být nezaopatřeným dítětem – dítě po skončení povinné školní docházky nejdéle však do 26. roku věku, jestliže se soustavně připravuje na budoucí povolání), z jejíhož titulu náležely jemu i jeho matce nároky na výplatu dotčených důchodů.

Krajský soud žalobu zamítl poté, co vyložil příslušná zákonná ustanovení a ve spojení se zjištěným, žalobci nerozporovaným, skutkovým stavem posoudil správnost jejich aplikace. Dospěl k závěru, že žalovaná rozhodla v souladu se zákonem. Ostatně jak bylo výše uvedeno, i žalobci sami v žalobě výslovně uvedli, že mají za nesporné, že dané rozhodnutí je v souladu s tzv. jednoduchým právem.

Nejvyšší správní soud taktéž dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí žalované bylo vydáno v souladu se zákonem, a stejně tak řízení, které jeho vydání předcházelo netrpělo vadami, pro které by bylo třeba napadené rozhodnutí zrušit.

Pokud jde o námitky stěžovatelů v kasační stížnosti, je Nejvyšší správní soud toho názoru, že se v rozhodující míře míjí s meritem předmětu rozhodování žalované, tedy s předmětem jejího napadeného rozhodnutí.

Stěžovatelé v žalobě namítali diskriminaci žalobce ad b) s tím, že podle jejich tvrzení se v důsledku umístění v ústavní výchově ve srovnání se srovnatelnými dětmi v rodině nemohl poté, co přestal studovat v učebním oboru přihlásit do evidence uchazečů o zaměstnání na úřadu práce. Krajský soud se k této argumentaci vyjádřil tak, že daná tvrzení považuje za nepodložená a celou úvahovou konstrukci považuje za spekulaci.

Nejvyšší správní soud se ztotožňuje i s tímto názorem krajského soudu. To z toho důvodu, že za situace, kdy napadené rozhodnutí žalované bylo důsledkem, či reakcí na odpadnutí podmínky pro vyplácení vdovského a sirotčího důchodu, spočívající v účasti žalobce ad b) na přípravě budoucího povolání, potom tvrzená konstrukce žalobců neměla na dané rozhodnutí žádný přímý vliv. Je sice skutečností, že příp. evidence dítěte po

skončení povinné školní docházky se do 18. roku věku u úřadu práce jako uchazeče o zaměstnání bez nároku na podporu v nezaměstnanosti je jedním z dalších alternativních důvodů, pro které lze dané dítě považovat za nezaopatřené, a pro který by bylo možno výplatu důchodů opět přiznat, nicméně jde o důvod zcela svébytný, způsobilý obstát sám o sobě, a tento nebyl předmětem rozhodování u napadeného rozhodnutí žalované.

Pokud se tedy krajský soud vyjadřoval k žalobním námitkám stran tvrzené nemožnosti zaevidování žalobce ad b) do evidence úřadu práce jako uchazeče o zaměstnání, ve fázi, kdy již nepokračoval v přípravě v učebním oboru, ale ještě pobýval v ústavní výchově, vzhledem k danému skutkovému stavu mohlo jít podle názoru Nejvyššího správního soudu, a také šlo, jen o vyjádření obiter dictum.

Za tohoto stavu věci pak nelze považovat za důvodnou námitku v kasační stížnosti, že při tvrzení žalobců, že byli při snaze o zaevidování žalobce ad b) v dané době u úřadu práce odmítnuti, aniž přitom toto žalobci jakkoliv doložili, krajský soud pochybil, pokud žalobce nepoučil o tom, že mají k uvedenému tvrzení doložit důkazy. Nebylo-li toto předmětem rozhodovaní žalované při vydání jejího napadeného rozhodnutí, potom nepřicházelo v úvahu, aby se toto tvrzení žalobců v žalobě mělo stát předmětem dokazování v přezkumném řízení u soudu. Pro dokreslení lze dodat, že i podle názoru Nejvyššího správního soudu krajský soud, také správně, poukázal na to, že celému tomuto tvrzení o aktivním zájmu žalobce ad b) o zaměstnání nesvědčí skutečnost, že po ukončení ústavní výchovy žalobce ad b) dnem 6. 2. 2009 [kterou žalobci označují za překážku evidence žalobce ad b) u úřadu práce jako uchazeče o zaměstnání] se žalobce ad b) u úřadu práce zaevidoval až dne 16. 3. 2009, tedy o více než jeden měsíc později. Nabízí se poznamenat, že pokud by se žalobce ad b) u úřadu práce zaevidoval dříve, a to do 16. 2. 2009, potom by s ohledem na chronologii skutečností a úkonů spojených s napadeným rozhodnutím žalované byla výplata obou důchodů obnovena prakticky kontinuálně, a ne až od 16. 3. 2009, kdy k jejímu obnovení došlo právě s ohledem na dané následné zaevidování žalobce ad b) u úřadu práce. Nejvyšší správní soud současně poznamenává, že nepřesvědčivosti tvrzení o aktivním zájmu žalobce ad b) o zaměstnání poté, co přestal navštěvovat učební obor, nasvědčuje již shora rekapitulované vyjádření či žádost žalobkyně ad a), datované razítky ČSSZ Křížová 25, Praha 5 - 12. 12. 2008 a 5. 1. 2009 – viz správní spis, spolu s oznámením, že žalobce ad b) ukončil studium v učebním oboru ke dni 5. 12. 2008, v níž uvedla, že syn je v dětském ústavu, skončil studia a zatím neví, jestli zase nastoupí do školy, a proto žádá zastavit sirotčí a vdovský důchod, neb by nerada vracela peníze. Jak Nejvyšší správní soud již také poznamenal, o tom, že by se chtěl žalobce ad b) zaevidovat u úřadu práce jako uchazeč o zaměstnání, nebyla v tomto vyjádření žádná zmínka.

Ze stejného důvodu, tj., že napadené rozhodnutí žalované nebylo důsledkem tvrzené nemožnosti zaevidování žalobce ad b) u úřadu práce jako uchazeče o zaměstnání v době, kdy již nepokračoval v přípravě na budoucí povolání učebním oborem, a setrvával v ústavní péči, považuje Nejvyšší správní soud za nedůvodnou také kasační námitku, že napadený rozsudek trpí nepřezkoumatelností, neboť se krajský soud nevypořádal s argumentací žalobců v tomto směru po stránce právní. I tady platí, že nebyla-li v žalobě tvrzená nemožnost zaevidování žalobce ad b) v evidenci úřadu práce předmětem rozhodovaní žalované při vydání jejího napadeného rozhodnutí, potom meritorně

nepřicházelo v úvahu, aby se toto mělo stát předmětem právního posouzení v přezkumném řízení u soudu.

Z výše uvedených důvodů se Nejvyšší správní soud zcela ztotožnil s právním názorem krajského soudu zaujatým v napadeném rozsudku a shledal kasační stížnost nedůvodnou, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s. in fine).

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, které mu vznikly. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, náklady řízení o kasační stížnosti v míře přesahující rámec jeho úřední činnosti nevznikly. Proto Nejvyšší správní soud nepřiznal náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. března 2011

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu